

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. IV. Pugna tentationum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

*seru-
lum spi-
ritua-
le.*
* No-
tēt hoc
serupu-
losi, qui
se. tor-
quāt
ob ve-
nialia.

voluntatem tuam, tibiq; placerem!
Eximia contritio illa est, cui amor, spes & humilis fiducia in Deum conjuncta est. Multo certē efficacius & citius leuiore offensa delentur, si homo culpam suam humiliter agnoscens, repente amanterque ad Deum se convertat, quā si defectus suos cum grandi pusillanimitate apud se diu pertraheret atque consideret.

§. III. PECCATUM EX INFIRMITATE.

*I.
Aliud
est, labi
in pecca-
tum ex
infirmitate.*
* Hæc
attingit
& trans-
fert R. P.
Alfons⁹
Rodert-
cius in
suū Per-
fectio-
nis Exer-
citiū
parte 1.
tr. 1. c.
12. & p.
2. tr. 3.
cap. 13.

* Porro aliud est, labi in venialia peccata ex infirmitate & occasione tantum; atque aliud, illa committere ex mera gravique negligentia. Qui enim ex infirmitate & subreptione offendit, licet nullius creaturæ inordinato amore captus detineatur, semperque se paratum animo inueniat ad relinquendum omnia, quæ certò scit Deum ab ipso velle reliqui; facile tamen, dum sese offert occasio, excedit, aut elatione animi, aut impatientiâ, aut torpore, aut ignaviâ, aut verborum levitate ac nimietate, aut affectione sensuali atque carnali, estque vel potus & cibi intemperantior, vel plus satis hilaris, vel immodicè sollicitus atque occupatus; sed mox ut ad se rediit, dolet quòd studiosius se non custodierit, ac penitus avertatur etiam minimam peccati maculam, ob idque veniam citò consequitur. Fundus ejus corruptus non est, & ei peccata ac vitia minùs adhæ-

rent, minùsque gratiam Dei in eo impediunt.

Qui verò volens ac sciens creaturarum affectibus & amore captivus detinetur, atque in illis delectationem & voluptatem inordinatè quærit; is nimirum ex inertia & gravi negligentia offendit. Nam etiam dum, occasionibus malorum sublatis, liber apud semetipsum esse potest, plurimum concupiscit ipsas occasiones; & culpas ita à se admissas, quas odisse deberet, parvipendit ac negligit. Liqueat planè, fundum huiusmodi hominis impurum esse. Verumtamen ipse quoque veniam obtineret, si post lapsum, veram contritionem & propositum sese corrigendi conciperet.

§. IV. PUGNA TENTATIONUM.

Aliud etiam est, impugnari à vitiiis; & aliud expugnari. Quādiu non consentis, quamdiu tibi displicent ipsa vitia, & eis ratione ac voluntate repugnas; non elongaris à Deo, quantumlibet illa infesta sint & molesta. Quidam servi Dei, naturā intus ac foris placidi sunt, & non nisi tenuiter impugnantur à vitiiis. Alii, dum occasiones sese offerunt, acrius quidem tentantur (cū sint ex ipsa naturā proclives ad superbiam, vel vanam gloriam, vel iram, vel gulam, vel luxuriam, vel alias culpas) nullo tamen modo volunt ipsis vitiiis præstare consensum. Nam quando illa in se sentiunt, mox deserunt & con-

tem-

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

temnunt quidquid Deo spiritui-
que ipsorum adversatur: & sen-
sualitate repudiata, cum fide hu-
milique oratione intrò ad Deum
confugiunt. Hi sæpè magis lau-
dantur à Deo, & virtutes excel-
lentiùs possident, quàm illi alii:
virtutum namque perfectio con-
certatione legitimâ comparatur.
Et quidem fieri potest, ut aliquis
eorum, qui strenuè adversus vitia
decertant, detineatur post mor-
tem aliquamdiu in Purgatorio:
sed ubi is plenè purgatus fuerit,
longè altiore gradum in cælo
obtinebit, quàm obtineat alius
qui non ita strenuus fuit, licet si-
ne aliquâ Purgatorij penâ ad cæ-
lum pervenerit. Ergo non te fran-
gat tentationum magnitudo.

2. Etiam si in inferioribus & sen-
sitivis animæ viribus, quas cum
brutis animalibus communes ha-
bemus, sentire gravissimos vitio-
rum motus, sed eis non consenti-
res: etiam si immundissimæ ima-
gines, vel inauditæ adversus
Deum ac Sanctos ejus blasphemie
se se cordi tuo contra voluntatem
tuam assiduè ingerent: non con-
taminarent, sed repurgarent ani-
mam tuam, ei que admirandas co-
ronas in cælo pararent. Plerique
admodum pii homines tentatio-
nibus hujusmodi ita divexantur,
ut nec unam quidem Orationem
Dominicam vel Salutationem
Angelicam absque diabolicis su-
furris explere possint. Isti incre-
dibilibus angustiis pressi, se qui-
dem multorum criminum reos

esse putant, sed coram Deo præ-
clari ^a Martyres sunt. Propter
illas immisiones, pressuras & af-
flictiones, nec oratio intermit-
tenda est (etiam si innumeris di-
stractionibus obnoxia sit) nec ul-
lum omnino bonum opus negli-
gendum. Qui vel semel vanæ sui
complacentiæ consentit, ^b de-
formior in oculis Dei redditur,
quàm si multis annis incidentias
etiam pessimas citra consensum
sentiret. Sæviant ut possunt ma-
ligni spiritus, titillet ac stimulet
caro: anima, quæ deliberata vo-
luntate se ad pravitatem non cõ-
vertit, gratiam Dei non amittit.
Ratio sæpè per importunas inci-
dentias pravæque cogitationes
& delectationem ita prævenitur,
ut homo pius illis aliquamdiu
præter voluntatem & delibera-
tionem intendat: qui tamen mox
ut perfectè advertit se talia cogi-
tare, avertit se inde, & delectatio-
ni, qua præventus est, non con-
sentit.

Si tu inter dormiendum (quan-
do ratio ligata est) obscœnum a-
liquod somnium passus fueris, nõ
hinc nimium contristari aut me-
tuere debes, modò evigilans, &
plenè factus compos rationis, re-
spuas animo quod vitiosum est.

^a Illam sententiam commemorat R. P.
Alfonso Rodericus Exercitii perfectionis
parte I. tract. 8. cap. 26.

^b Quod est peccatum saltem veniale, ob
consensum; at in quibusvis tentationibus,
quamdiu voluntatis consensus abest, nul-
lum est peccatum; imò sæpè in illis, dum
strenuè cum Dei gratia pugnatur, magni
meriti occasio est.

4.

Et neque
facta som-
nia, qui-
bus cau-
sam non
dederit.

Pecca-

SPECU-
LUM SEI
RITHUA-
LIS.

Peccatum omnino ex voluntate dependet : ita ut si voluntarium non fuerit , etiam peccatum non fit.

4.
Nec mo-
tus ira-
cundia
aut simi-
les pro
peccato
computa-
tur, nisi
voluntas
consen-
sisti.

Itaque rursus pro tua consolatione dico : Si propter injuriam tibi illatam, vel propter maledicta in te tuosque congesta, sive ob quamlibet aliam causam, sentires te irâ vehementer commoveri, aut erga aliquem malè affici, alicui invidere, & interim multum tibi ipsi displiceres, ac vitium quod in te vivit, reprimeres quantum posses, ipsumque per humilem confessionem atque orationem expellere ac mortificare conareris; nullum salutis tuæ detrimentum inde acciperes. Esset quidem tempestas in infima regione animæ tuæ; sed in suprema regione, ratio tranquilla voluntasque incorrupta & invicta maneret. Nihil profus te ab amicitia Dei alienabit, nisi peccato consentias. Ceterum ^a neque diabolus neque creatura alia cogere te potest ut consentias, cum habeas voluntatem liberam, quam Deus semper paratus est gratiâ suâ roborare, ne per consensum succumbas. Si tamen consensisti peccato, potes mox (opitulante Deo) per veram contritionem ac pœnitentiam redire in gratiam cum ipso Domino.

^a Nota similitudinem de motibus concupiscentiæ, & consensu rationis.
^b Voluntas libera cogi non potest.

§. V. PERSEVERANTIA.

Perfiste igitur in sancto proposito, etiam si millies in die labaris. Spera firmiter in Domino, qui semper veniam benignissimè dat homini bonæ voluntatis, culpam suam humiliter agnoscenti. Certè fieri nullo modo potest, ut quispian humilis repellatur ab eo, & pereat. O! si lumine gratiæ intus illustratus, aliquatenus cognosceres & sentires, quàm clemens, pius, suavis & bonus sit Jesus; haud dubiè amorosam grandemque fiduciam erga illum conciperes, & summè exultares. Quæ quidem jucunda fiducia, non ad benè vivendum segnem & negligentem, sed valdè promptum diligentemque te redderet. Ipse benignus Jesus frequenter hominem dulciter visitat, & consolatur gratiâ suâ, quem tamen scit paulò post casurum, & peccatum aliquod commissurum. O quàm libenter ille te recipit, dum post lapsum erectus, humiliter amantèrque ad eum redis! Tunc magno gaudio gaudent etiam spiritus Angelici, ac ceteri cælorum cives: nam & ipsi admodum benigni sunt ac misericordes, teque sincerissimâ charitate cõplectuntur.

Ei qui inordinato damnationis metu laborat, & tamen benè vivere conatur pro viribus, expedit prudenter cohibere oculos internos